

ТАЛИМОНЧИК С. П.,
студент II-го курсу магістратури
(Навчально-науковий інститут права
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка)

УДК 343.13

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.4.42>

ОСОБЛИВОСТІ СПІВВІДНОШЕННЯ ПОЧАТКУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ З ОБЧИСЛЕННЯМ СТРОКІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

У статті за допомогою використання міжнародного та вітчизняного законодавства, рішень міжнародних судових установ та практики зарубіжних країн, пропонується внести зміни до статті 219 Кримінального процесуального кодексу України, щодо обчислення строків проведення досудового розслідування. Вказані дії зумовлені тим, що за чинним законодавством, фактично, залишено поза увагою період часу з моменту внесення відомостей до єдиного реєстру досудових розслідувань, до моменту повідомлення особі про підозру. На думку автора, такі прогалини в законодавстві можуть призвести до того, що сторона обвинувачення може проводити досудове розслідування та збирати необхідні їй матеріали кримінального провадження до моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, а після вручення повідомлення про підозру, не втрачаючи час та не очікуючи завершення строків передбачених ч. 3 ст. 219 КПК України, звернутися до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, клопотанням про закриття кримінального провадження для того, щоб обмежити підозрюваного його захисника у реалізації ними своїх повноважень для збору виправдувальних доказів у відповідному кримінальному провадженні. Тому, на думку автора, запропоновані ним зміни дозволять заявляти різного роду клопотання особою, яка може бути визнана підозрюваною у відповідному кримінальному провадженні та вирівнюватимуть позицію сторони захисту із стороною обвинувачення. Тим самим сприятимуть реалізації завдань кримінального провадження, а саме: забезпечуватимуть проведення стороною обвинувачення неупередженого, повного та водночас швидкого досудового розслідування. Сприятимуть становленню принципу змагальності на стадії досудового розслідування та гармонізуватимуть вітчизняне законодавство із законодавством іноземних держав.

Ключові слова: строки досудового розслідування, ЄРДР, повідомлення про підозру, підозрюваний, сторона обвинувачення, кримінальне провадження, досудове розслідування, Кримінальний процесуальний кодекс України.

Talymonchuk S. P. Features of the relationship of the beginning of pre-judicial investigation with the calculation of pre-judicial investigation terms

The article proposes to amend Article 219 of the Criminal Procedure Code of Ukraine regarding the calculation of the pre-trial investigation timeframe with the use of international and national legislation, decisions of international judicial institutions and foreign countries' practice. These actions are due to the fact that under the current legislation, the period of time from the moment of entering information into the unified register of pre-trial investigations to the moment of serving a person

with a notice of suspicion is actually left out. In the author's opinion, such gaps in the legislation may lead to the fact that the prosecution may conduct a pre-trial investigation and collect the necessary criminal proceedings materials before serving a person with a notice of suspicion of committing a criminal offence, and after serving the notice of suspicion, without wasting time and without waiting for the expiry of the time limits provided for by law, apply to the court with an indictment, a motion for the application of compulsory medical or educational measures, a motion for the release of a person from custody, and a motion for the release of a person from custody. Therefore, in the author's opinion, the amendments proposed by him will allow filing various types of motions by a person who may be recognised as a suspect in the relevant criminal proceedings and will align the position of the defence with the prosecution. This will help to achieve the objectives of criminal proceedings, namely, to ensure that the prosecution conducts an impartial, complete and at the same time prompt pre-trial investigation. They will also promote the principle of adversarial proceedings at the pre-trial investigation stage and harmonise domestic legislation with the legislation of foreign countries.

Key words: *terms of pre-trial investigation, URPI, notice of suspicion, suspect, prosecution, criminal proceedings, pre-trial investigation, Criminal Procedure Code of Ukraine.*

Вступ. Тривалий час, в історії сучасного кримінального процесуального законодавства України, обчислення строків досудового розслідування було предметом дискусій та піддавалося чисельним змінам з боку законодавця. Найперша версія Кримінального Процесуального Кодексу України [1] (Надалі – КПК України) 2012 року передбачала, що «Досудове розслідування повинно бути закінчено: 1) протягом одного місяця з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку; 2) протягом двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину», тобто пов'язувала початок досудового розслідування з моментом повідомлення особі про підозру. Згодом, із прийняттям Закону № 2147-VIII [2] від 03.10.2017 р. в ст. 219 КПК України були внесені кардинальні зміни, які передбачали, що «Строк досудового розслідування обчислюється з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження». Такі положення певною мірою гармонізували їх з нормами ст. 214 КПК України, щодо визначення початку досудового розслідування, та мали на меті наближення законодавства до стандартів, визначених у рішеннях Європейського суду з прав людини (Надалі – ЄСПЛ). Проте, внаслідок виникнення суперечностей та дискусій серед правників, негативної реакції з боку правоохоронних органів, породження плутанини серед правозастосовчої практики, законодавцем у зв'язку з прийняттям закону № 3509-IX [3] від 08.12.2023 р. було прийнято рішення про повернення до «старої» редакції цієї статті та викладено її наступним чином: «Строк досудового розслідування обчислюється з моменту повідомлення особі про підозру до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, клопотанням про закриття кримінального провадження або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження». Та чи виправдане було це рішення? На нашу думку – ні. Тому, за допомогою використання міжнародного та вітчизняного законодавства, рішень міжнародних судових установ, та практики іноземних країн – спробуємо довести це.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питанням обчислення строків досудового розслідування присвячена низка праць відомих вчених процесуалістів, серед яких

мають місце праці: В. Попелюшка, Н. Боржецької, О. Дроздова, І. Баситої, О. Торбаса, О. Кучинської, С. Шульгіна, Д. Письменного, О. Толочка та ін. При цьому наукових праць, які присвячені дослідженню співвідношення початку досудового розслідування із початком обчислення строків досудового розслідування, достатньо мало.

Постановка завдання. Виходячи з цих міркувань, мета даної статті полягає в тому, щоб за допомогою використання міжнародного та вітчизняного законодавства, рішень міжнародних судових установ та практики іноземних держав, сформулювати пропозиції щодо вдосконалення чинного кримінального процесуального законодавства в частині співвідношення початку досудового розслідування із початком обчислення строків досудового розслідування.

Результати дослідження. Як нам відомо, одним із важливих завдань кримінального провадження є забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура, дана теза закріплена в статті 2 КПК України. Схожі положення, які спрямовані на забезпечення проведення швидкого кримінального провадження, також закріплені в основних міжнародних нормативно-правових актах. Зокрема, Міжнародний пакт про громадянські та політичні права [4] у статті 14 передбачає, що кожен має право при розгляді будь-якого пред'явленого йому кримінального обвинувачення як мінімум на таку гарантію на основі цілковитої рівності як «бути судженим без невинуватості затримки». Також, дотримання розумного строку кримінального провадження є однією з ключових гарантій з боку держави у контексті виконання нею своїх зобов'язань за ст. ст. 5, 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [5].

Проте, чи можна забезпечити виконання швидкого та водночас неупередженого кримінального провадження в контексті статті 219 КПК України, гадаємо – що ні. Оскільки, раніше, до набуття чинності закону «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури» всі дії слідчого були обмежені строками, то нові норми КПК України можуть потягнути за собою невинуватості тривалість досудового розслідування, і як наслідок, можливе, обмеження прав і свобод учасників кримінального провадження. Оскільки, хоча й КПК України в ст. 276 встановлює обов'язкові випадки повідомлення про підозру, серед яких має місце необхідність повідомлення про підозру особі у випадку наявності достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення. Проте, доволі часто, прокурор та слідчий нівелюють цією нормою, адже, як зазначає О. Торбас, в такому випадку вони самі себе обмежать у часі при подальшому проведенні досудового розслідування [6, с. 78].

Законодавцем були встановлені певні гарантії непорушності прав особи, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, адже застосування запобіжних заходів, а також деяких видів заходів забезпечення у кримінальному провадженні законодавець пов'язує з наявністю у такої особи процесуального статусу підозрюваного у відповідному кримінальному провадженні. Проте, після внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР, але до моменту повідомлення особі про підозру, сторона обвинувачення може проводити стосовно такої особи незліченну кількість слідчих розшукових та негласних слідчих розшукових дій.

До прикладу, слідчий, може проводити негласні слідчі розшукові дії, які пов'язані із втручанням у приватне життя та приватне спілкування, не повідомивши жодній особі про підозру, посилаючись на ч. 2 ст. 246 КПК України, яка передбачає, що негласні слідчі (розшукові) дії проводяться у випадках, якщо відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб. При цьому, законодавцем не надається визначення сутності поняття «неможливості отримання відомостей про кримінальне

правопорушення та осіб в інший спосіб». Тобто, фактично, питання про наявність достатніх підстав для проведення негласних слідчих розшукових дій у кожному конкретному випадку вирішується, або ж тим самим слідчим, або прокурором, або слідчим суддею, – які приймають рішення про наявність чи відсутність фактів або обставин, що потребують проведення негласних слідчих розшукових дій.

Теж саме, стосується будь-яких інших слідчих (розшукових) дій. Адже законодавець надає змогу стороні обвинувачення проводити їх після внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР, за виключенням огляду місця події – який у виняткових випадках може бути проведений й до внесення таких відомостей.

При цьому, варто наголосити, що внаслідок необмеженої тривалості такого досудового розслідування, повноваження осіб у кримінальному провадженні, відносно яких воно проводиться, значно звужуються, через відсутність процесуального статусу, який би дозволив таким особам ознайомлюватися із матеріалами кримінального провадження та реагувати на дії органів досудового розслідування. Адже, лише після повідомлення особі про підозру, у досудовому розслідуванні з'являється такий суб'єкт, як підозрюваний, який наділений досить широким колом прав: заявляти клопотання про проведення слідчих (розшукових) дій, заявляти відводи, вимагати надання йому безоплатної правової допомоги тощо. Саме тому, обвинувачеві не вигідно здійснювати повідомлення особі про підозру, допоки у нього не буде наявна достатня, на його думку, кількість доказів для «позитивного» завершення кримінального провадження.

Тобто, фактично, сторона обвинувачення може проводити досудове розслідування та збирати необхідні їй матеріали кримінального провадження до моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, а після вручення повідомлення про підозру, не втрачаючи час та не очікуючи завершення строків передбачених ч. 3 ст. 219 КПК України, звернутися до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, клопотанням про закриття кримінального провадження, для того, щоб обмежити підозрюваного, його захисника у реалізації ними своїх повноважень для збору виправдувальних доказів у відповідному кримінальному провадженні.

Такі дії в окремих випадках, коли заяви, чи повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення вносяться до ЄРДР, можуть призвести до необґрунтованого обмеження прав особи, яка може бути потенційним підозрюваним у кримінальному провадженні. Адже як свідчать статистичні дані Офісу Генерального Прокурора [7], майже в третині випадків у вчиненні кримінальних правопорушень жодній особі не було повідомлено про підозру. Оскільки станом на 31 грудня 2023 року було обліковано (тобто внесено до ЄРДР) – 475 595 кримінальних правопорушень, проте лише у 189 292 випадках, було здійснено повідомлення особі про підозру. В такому разі виникає запитання, а чи в решті випадків не відбувалося порушення прав та свобод осіб, котрим не було вручено повідомлення про підозру у вчиненні відповідного кримінального правопорушення, проте стосовно них проводилися різні види слідчих розшукових та негласних слідчих розшукових дій. Звичайно – що були. Проте, найбільш парадоксальним видається той факт, що рішення, дії чи бездіяльність слідчого, прокурора та дізнавача у проміжку між внесенням відомостей до ЄРДР та до моменту повідомлення про підозру, фактично неможливо оскаржити, адже ст. 303 КПК України, надає нам вичерпний перелік осіб, які можуть оскаржити дії таких суб'єктів за чітко визначених підстав.

Зазначений підхід законодавця до конструювання ч. ч. 1, 2 ст. 303 КПК призводить і до того, що учасники кримінального провадження чи інші особи не мають можливості оскаржити рішення дії чи бездіяльність слідчого або прокурора щодо, наприклад, попередньої правової кваліфікації кримінального правопорушення або недотримання розумних строків досудового розслідування. Такі дії є безпосереднім порушенням завдань кримінального провадження, а саме забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування та Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, відповідно до якої кожен

обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього.

В контексті проведення цього дослідження не можна залишити поза увагою й рішення Європейського суду з прав людини (Надалі – ЄСПЛ), щодо обчислення строків кримінального провадження. Так, у справі «Екле проти Німеччини» [8] ЄСПЛ звернув увагу на те, що відлік перебігу строку кримінального провадження починається з моменту пред'явлення обвинувачення в широкому сенсі. Сюди включається арешт, початок слідства, коли особи повідомляють про підозру, повідомлення про кримінальне переслідування та «інші дії, що роблять істотний вплив на становище підозрюваного».

Схожій позиції дотримується ЄСПЛ у справі «Рінгайзен проти Австрії» [9], де він зазначив, що «розумний строк» може за певних обставин розпочинатися й раніше за передавання справи на розгляд до компетентного суду. Зокрема, точкою відліку, такого строку необхідно вважати день арешту, дату, коли особі було офіційно повідомлено, що кримінальне переслідування розпочалося, а також день відкриття попереднього слідства.

У справі «Меріт проти України» [10] ЄСПЛ зазначив, що у кримінальних справах «розумний строк», передбачений статтею 6 Конвенції, починається з того часу, коли особі було пред'явлено обвинувачення. Це може статися як до моменту розгляду справи в суді, так і з дня арешту, а також з дня, коли відповідна особа була офіційно повідомлена, що проти неї висунуто обвинувачення у справі, або з дня, коли було розпочато досудове слідство».

Як можемо вбачати з наведених судових рішень, позиція ЄСПЛ, щодо строків кримінального провадження дещо різниться із позицією вітчизняного законодавства, особливо з визначенням початку строку кримінального провадження, яке, як наголошує суд, варто розуміти не виключно з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, а з «моменту пред'явлення обвинувачення в широкому сенсі». При цьому, варто наголосити, що кількість рішень, які ЄСПЛ ухвалив у справах проти України, де заявники скаржилися, зокрема, на те, що тривалість цивільних та кримінальних проваджень була несумісною із вимогою «розумного строку», та на відсутність ефективного засобу правового захисту у зв'язку з цим – зростає й досі, зокрема станом на 31 грудня 2022 року, Україна відповідно до офіційних даних наданих ЄСПЛ [11], посідає третє місце за кількістю звернення громадян до суду проти своєї країни. У 2022 році проти України було подано 10 400 заяв, значна частина яких, стосується порушення строків кримінального провадження.

Варто звернути увагу й на досвід зарубіжних країн, щодо визначення строків досудового розслідування, оскільки їхні міжнародні стандарти відрізняються від законодавства нашої країни, яке стосується визначення та обчислення строків досудового розслідування, тому їх дослідження зможе допомогти вдосконалити законодавство нашої держави.

Розпочати дослідження досвіду зарубіжних країн, слід з Федеративної Республіки Німеччина в якій КПК України й запозичив багато інститутів у власне законодавство. Приводом для початку кримінального переслідування за законодавством Німеччини є заяви про злочини, що вчинені або готуються, та скарги потерпілих. Попереднє розслідування має бути проведене у найкоротші строки й завершитися тоді, коли всі докази будуть досліджені настільки глибоко, що прокурор матиме всі підстави для прийняття рішення про внесення до суду обвинувачення чи прийняття рішення про закриття провадження [12]. При цьому конкретного строку, в який має бути проведене попереднє розслідування законодавець не встановлює. Тобто, фактично, органи прокуратури можуть розпочинати проведення попереднього слідства з моменту отримання заяви про вчинення злочину, що певною мірою має схожість з українським законодавством, яке надає можливість розпочинати досудове розслідування з моменту внесення відомостей до ЄРДР, при цьому певна невизначеність щодо закінчення досудового розслідування існує, як в Німецькому, так і в Українському законодавстві.

Також, не було здійснено закріплення чітких строків досудового розслідування й в кримінальному процесуальному законодавстві Франції. Зазвичай, кримінальне провадження

Франції розпочинається зі стадії «поліцейського» дізнання, яка починається з моменту отримання або виявлення інформації про вчинення протиправного діяння і закінчується прийняттям прокурором рішення про порушення кримінального переслідування (публічного позову). Метою дізнання є швидке розкриття злочину, відшукування доказів, виявлення і розшук підозрюваних, здійснення невідкладних процесуальних дій, підготовка для прокурора необхідних матеріалів для ухвалення рішення про порушення кримінального переслідування й кваліфікації відповідного діяння [13, с. 160].

Проте, незважаючи на досвід ФРН, Франції, кримінально-процесуальне законодавство інших країн містить доволі чіткі строки проведення досудового розслідування, які закріплені на законодавчому рівні.

До прикладу, за законодавством Австрії, дізнання(форма проведення досудового розслідування) має бути завершено протягом 15 діб. Крім випадків, коли відбувається залучення слідчого судді, в такому разі строк проведення дізнання становить – 30 діб [14, с. 185].

Схожа регламентація строків досудового розслідування закріплена і в законодавстві Литовської республіки. Зокрема, Кримінальний процесуальний кодекс Литви, передбачає, що розслідування треба виконати у найкоротший термін (ст. 176 КПК Литви). Водночас ст. 215 КПК Литви визначено, що якщо протягом 6 місяців із моменту першого допиту підозрюваного досудове розслідування не було закінчено, підозрюваний, його представник або захисник можуть подати скаргу судді досудового розслідування [15]. Таким чином, законодавство Литовської республіки, визнає права підозрюваної особи найвищою соціальною цінністю, внаслідок чого строки досудового розслідування у цій країні обчислюються з моменту обмеження прав такої особи.

Таким чином, можемо спостерігати, що кримінальне процесуальне законодавство України, є подібним до законодавства країн Європи, а саме: Німеччини та Франції в контексті визначення початку досудового розслідування, з Австрією, щодо чітко встановлених строків протягом яких має бути завершено досудове розслідування. Проте, вважаємо, що найбільш гуманним та таким, що потребує уваги й може бути запозичене до вітчизняного законодавства є законодавство Литовської Республіки, адже саме в ньому закріплені основні положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Висновки. На підставі наведеного, можна зробити висновок, що в чинній редакції кримінального процесуального кодексу України, щодо обчислення та продовження строків досудового розслідування існують певні прогалини, котрі порушують принцип змагальності й право на свободу та особисту недоторканість в контексті ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Адже ч. 2 ст. 214 КПК України, дає нам визначення, що «Досудове розслідування розпочинається з моменту внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань», в той час, як ч. 1 ст. 219 КПК України передбачає, що: «Строк досудового розслідування обчислюється з моменту повідомлення особі про підозру до дня звернення до суду з обвинувальним актом...», тобто у нас в такому випадку існує певна правова невизначеність, щодо встановлення чіткого моменту початку досудового розслідування. Адже законодавець цими положеннями, фактично залишає поза увагою період часу з моменту внесення відомостей до ЄРДР до моменту повідомлення особі про підозру. Тим самим надає значно ширші повноваження стороні обвинувачення, ніж стороні захисту. Оскільки обвинувач може провести усі необхідні дії для збирання достатньої доказової бази матеріалів кримінального провадження, не повідомивши жодній особі про підозру, з метою обмеження прав такої особи у випадку набуття нею процесуального статусу підозрюваного або ж взагалі не повідомивши жодній особі про підозру, тим самим порушивши ст. 5 ЄКПЛ.

Тому на підставі наведеного, з врахуванням практики Європейського суду з прав людини, законодавства зарубіжних країн та з метою становлення верховенства права, прав та свобод людини, пропонуємо внести зміни в ч. 1 статті 219 КПК України та викласти її у наступній редакції:

Строк досудового розслідування обчислюється з моменту повідомлення особі про підозру, затримання, взяття під варту, або здійснення будь-якого іншого обмеження волі,

чи з моменту вчинення інших дій, що роблять істотний вплив на становище особи, яка може бути визнана підозрюваною у відповідному кримінальному провадженні до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, клопотанням про закриття кримінального провадження або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження. При цьому, під істотним впливом на становище особи варто розуміти проведення усіх слідчих розшукових дій та негласних (слідчих) розшукових дій, результати яких, очевидно, вказують на причетність особи до вчинення відповідного кримінального правопорушення.

Звичайно, що така пропозиція може суперечити наявній правовій практиці, та думці інших науковців, проте це не може вказувати на її помилковість. Адже така зміна дозволить заявляти різного роду клопотання про доповнення досудового розслідування, що позитивно вплине на його повноту. А повнота досудового розслідування, як вже було зазначено, є одним з основних завдань кримінального провадження.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI : станом на 19 квіт. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 08.05.2024).
2. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів (Розділи 4-6) : Закон України від 03.10.2017 р. № 2147-VIII : станом на 18 жовт. 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2147a-19#Text> (дата звернення: 08.05.2024).
3. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів України щодо посилення самостійності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури : Закон України від 08.12.2023 р. № 3509-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3509-20#Text> (дата звернення: 08.05.2024).
4. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права : Пакт Орг. Об'єдн. Націй від 16.12.1966 р. : станом на 19 жовт. 1973 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043#Text (дата звернення: 08.05.2024).
5. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : Конвенція Ради Європи від 04.11.1950 р. : станом на 1 серп. 2021 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 08.05.2024).
6. Торбас О. О. До питання визначення строків досудового розслідування. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 3. С. 78–84.
7. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. *Головна – Офіс Генерального прокурора*. URL: <https://gp.gov.ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення: 08.05.2024).
8. Рішення Європейського суду з прав людини від 15.07.1982 р. у справі № 8130/78. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22%3A%22001-57476%22%7D> (дата звернення: 08.05.2024).
9. Рішення Європейського суду з прав людини від 16.07.1971 р. у справі № 2614/65. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22%3A%22001-57565%22%7D> (дата звернення: 08.05.2024).
10. Справа "Меріт проти України" (заява N 66561/01) : Справа Європ. суду з прав людини від 30.03.2004 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_110#Text (дата звернення: 08.05.2024).
11. HUDOC European Court of Human Rights. *PENDING APPLICATIONS ALLOCATED TO A JUDICIAL FORMATION*. URL: https://www.echr.coe.int/documents/d/echr/Stats_pending_2023_BIL (date of access: 08.05.2024).

12. Strafprozeßordnung : of 12.09.1950 : as of 21 February 2024. URL: <https://www.gesetze-im-internet.de/stpo/BJNR006290950.html> (date of access: 08.05.2024).

13. Молдован А. В. Кримінальний процес: Україна, ФРН, Франція, Англія, США. 2-ге вид. Київ : Центр учб. літ., 2010. 351 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Moldovan_Andrii/Kryminalnyi_protseyes.pdf (дата звернення: 08.05.2024).

14. Говорун Є. О. Міжнародно-правові стандарти регламентації строків досудового розслідування. *Jurnalul juridic național: teorie și practică* . 2018. С. 184–191. URL: http://jurnaluljuridic.in.ua/archive/2018/6/part_1/41.pdf (дата звернення: 08.05.2024).

15. Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodeksas : Кримінальний процесуальний кодекс Литовської республіки of 14.03.2002. URL: https://www.infolex.lt/portal/start_ta.asp?act=doc&fr=pop&doc=10708&title=LR%20baudiamojo%20proceso%20kodeksas (date of access: 08.05.2024).

